

Свят. Димитрій РОСТОВСЬКИЙ

ВІСНИК БЛАГОЧИННЯ

ВИДАЄТЬСЯ БЛАГОЧИННЯМ МАКАРІВСЬКОГО РАЙОНУ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ З БЛАГОСЛОВЕННЯ СВЯЩЕННОЧАЛІА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

В грудні 2011 року ми відзначаємо 360-річчя з дня народження Святителя Димитрія Ростовського

Святий Димитрій (світське ім'я – Данило) народився 11 грудня 1651 р. в містечку Макарові Київського полку в сім'ї макарівського сотника Сави Григоровича Туптала, який потім був київським сотником. Батько святого прожив понад 100 років, причому в останній період свого життя був ктитором Свято-Кирилівського монастиря у Києві. Був похований біля Свято-Троїцького храму цього монастиря у 1703 р. Батько й мати (Марія Михайлівна) святого відзначалися глибокою релігійністю, і не випадково не тільки він, але й всі його чотири сестри (Олександра, Марія, Феодосія, Параскева) прийняли чернечий постриг, причому Параскева була ігуменією Свято-Микільського Йорданського монастиря у Києві. Батьки святого щедро обдаровували київські храми й монастирі.

У 1660 р. батьки святого Димитрія внаслідок безперервних війн часів Руїни переселилися до безпечнішого Києва. Тут сім'я сотника Туптала оселилася у будинку навпроти південного фасаду Свято-Микільського храму на Подолі ("Притиска").

Св. Димитрій вчився спочатку вдома, а у 1662-1665 рр. (можливо, і дещо пізніше) був студентом Києво-Могилянської Академії. Він вчився блискуче, дуже багато читав і за короткий період свого студентського життя став уже зрілим науковцем, а свої таланти щедро використав у своїй діяльності на благо Православної Церкви. Глибока віра привела його до твердого рішення присвятити своє життя служінню Господу, відмовившись від світського життя. У 17-літньому віці (!), 9 липня 1668 р. (за старим стилем) він постригся в ченці у Свято-Кирилівському монастирі у Києві.

З волі гетьмана Івана Самойловича він опинився у Свято-Микільському монастирі поблизу Батурина – тодішньої гетьманської столиці. У Батурині, де знаходилася одна з найбагатших в Україні бібліотек, гетьманський архів, Святитель розгорнув активну творчу працю. У 1680 р. він видав у Чернігові свою першу книгу "Руно орошенное, пречистая и преблагословенная дева Мария, или чудеса образа пресвятыя Богородицы, бывшия в монастыре Ильинском черниговском", де було описано чудеса чудотворної ікони у Свято-Троїцькому монастирі у Чернігові. Твір перевидавався у Чернігові 7 разів протягом 1680-1702 рр., що було беззаперечним свідченням його надзвичайної популярності.

У 1681 р. архієпископ Лазар (Баранович) призначив святого ігуменом у Спасо-Преображенський монастир у селі Максаках на Чернігівщині. Через рік його було переведено ігуменом у Свято-Микільський Крупицький монастир, але в 1683 р. він добровільно зрікається ігуменства, бажаючи при-

святити себе чернечим подвигам та творчій богословській діяльності. На прохання архімандрита Києво-Печерської лаври, преосвященного Варлаама (Ясинського) він переселився у лавру і розпочав головну справу свого життя: написання "Четьї-Міней", тобто зводу житій святих за днями і місяцями церковного року. Цей задум прагнув звершити ще св. Петро (Могила), але смерть перешкодила йому втілити його у життя. Потім пробував звершити це архімандрит Інокентій (Гізель), але й у цьому випадку смерть стала на перепоні. Архімандрит Варлаам, розуміючи, що йому навряд чи вдасться виконати цю фундаментальну працю, вирішив спертися на Святителя Димитрія, який тоді був у розквіті фізичних сил. Над своїм головним твором Святитель працював "нощеденственно" майже до кінця життя. За півтора року він написав "Четьї-Міней" за вересень-жовтень і частину листопада! Коли ж 10 листопада уві сні йому явився св. мученик Орест, чие житіє написав святитель, то це було ним справедливо розцінено як добрий знак і як заклик продовжувати творчу працю над житіями, яка тривала цілих 20 років! Шлях до завершення цієї гігантської праці був би коротшим, але Святитель займався не тільки житіями, а й виконував дуже важливі пастирські та адміністративні обов'язки...

1683 року йому явилася уві сні св. великомучениця Варвара. Цей віщій сон теж був не випадковим. Пізніше (у 1691 р.) він знайде у Батурині мощі св. великомучениці, вивезені з палаючого Києва у 1651 р., й урочисто перенесе їх у Свято-Микільський монастир, де був ігуменом. У 1684 р. Святитель Димитрій знову прийняв на себе обов'язки ігумена Свято-Микільського монастиря. Тим часом він потроху завершив першу частину "Четьї-Міней" (за вересень-листопад) і віддав її до друку в топографію Києво-Печерської лаври у 1689 р.

У 1700 р. вийшов з друку вже третій том житій святих, одночасно Святитель почав писати скорочений їх варіант – "Мартиролог..." А писати йому ставало все важче... Церкві він був потрібен і як письменник, і як мудрий пастир, і як блискучий проповідник. За Волею Божою він щасливо довів до кінця свою найважливішу книгу, останній (4-й) том якої вийшов з друку у 1705 році. Завершилося написання унікальної церковно-історичної енциклопедії, яку й цілому колективу вчених не сила було створити! Крім "Четьї-Міней" Святитель зробив скорочений переклад Святого Письма, скорочену версію Києво-Печерського патерика, написав велику кількість проповідей, повчань, досліджень з історії Церкви, богослов'я, богослужбових праць, драматичних і мемуар-

них творів. Якби вдалося видати зібрання тих творів святого Димитрія, які збереглися, то знадобилося б не менше 30 томів по 600-700 сторінок кожний.

У 1701 році святого Димитрія возвели в сан митрополита Сибірського і Тобольського. Але в цей час св. Димитрій дуже сильно захворів і, враховуючи стан здоров'я, його перевели в Ростов Великий, де він став митрополитом Ростовським і Ярославльським (весна 1702 р.). Тут йому довелося боротися з розколом. Святитель навіть написав цілу книгу, у якій доводив помилковість позицій противників Патріарха Никона. Писав він тексти служб на честь чудотворної ікони Казанської Божої Матері, святих мучеників казанських тощо. Святитель Димитрій відкрив у Ростові духовну семінарію (другу в Росії), активно проповідував, об'їжджав єпархію. Всі кошати, що належали йому як митрополиту, він, людина скромна й лагідна, віддавав на бідних та на духовну семінарію. У нього не було навіть коней, щоб кудись виїхати.

Здоров'я святого погіршувалося. Помер він під час молитви в ніч з 27 на 28 жовтня 1709 р. Восени 1752 р. митрополит Ростовський і Ярославльський св.

Арсеній (Мацієвич) відкрив нетлінні мощі святого Димитрія, біля яких стали відбуватися чудесні зцілення. Він же розпочав роботу з канонізації Святителя, що й було завершено 22 квітня 1757 р. Святі мощі було покладено у срібну раку й перепоховано у соборній церкві Зачаття Богоматері Спасо-Яковлевського монастиря у Ростові.

Молитвами Святителя Димитрія будемо раді завжди служити нашій Матері – Церкві Христовій, якою, як говорить наш Предстоятель Блаженніший Владика Володимир, ми повинні дорожити, землі нашій, нашим ближнім, справі спасіння кожного.

Єпископ Макарівський Іларій вікарій Київської Митрополії, керуючий Макарівським вікаріатством, голова комітету з біоетики та етичних питань при Священному Синоді Української Православної Церкви, Благочинний Макарівського церковного округу УПЦ, настоятель храму Святителя Миколая с. Фасова, депутат Макарівської районної ради архімандрит Кирил (Білан), клірики Благочиння

Вікарій Київської Митрополії взяв участь у роботі конференції "Міжнародні Климентівські читання"

З благословення Блаженнішого Митрополита Київського та всієї України Володимира, вікарій Київської Митрополії єпископ Макарівський Іларій взяв участь у роботі конференції «Міжнародні Климентівські читання», яка цього року була присвячена темі «Шляхи дружби та цивілізація любові».

Конференцію було організовано Центром св. Климента «Спілкування та діалог культур» та науково-видавничим об'єднанням «Дух і літера». Академічна зустріч відбулася в Києві 7-8 грудня.

До неї долучилися викладачі та студенти світських та духовних навчальних закладів України, Франції, Швейцарії, Італії, Бразилії, Польщі, США. Серед них професор Києво-Могилянської Академії та Сорбони Костянтин Борисович Сігов, ректор Паризької духовної семінарії Сен-Сюльпіс священник Дідьє Берте, професор соціології Женевського університету Патрік де Лоб'є, професор Вінницького національного технічного університету Олег Хома, доцент Харківського національного університету ім. В.М.Каразіна Олександр Філоненко, секретар Всеукраїнського православного педагогічного товариства протоієрей Богдан Огульчанський, заступник генерального директора Національного заповідника «Софія Київська» Ірина Марголіна та інші.

Під час круглого столу «Етос дружби: свідчення і шляхи осмислення», який відбувся в день пам'яті святого священномученика Климента Римського в Митрополічному домі «Софії», єпископ Іларій наголосив на важливості особистого свідчення послідовників Христа в сучасному світі. Також владика побажав вчитися бачити Христа в ближньому своєму. Клірик Макарівського благочиння Київської єпархії ігумен Філарет (Єгоров) говорив про необхідність співстраждати іншим та сприймати чужий біль як свій. Завідувач відділом науково-історичних досліджень «Софії Київської» Надія Нікітенко розповіла про мозаїчний образ святого священномученика Климента у святительському чині апсиди Софійського собору, що свідчить про його глибоке вшанування в давній Русі.

Наприкінці наукового форуму Ірина Марголіна подякувала всім його учасникам та висловила надію на подальші зустрічі в стінах Святої Софії, адже це сприяє поновленню діалогу між мистецтвом і вірою.

Настоятель храму пророка Божого Іллі смт Макарів протоієрей отець Андрій

Цього місяця в протоієрея Андрія Яроша – настоятеля Свято-Іллінського храму селища Макарів – День ангела. З цієї нагоди наш кореспондент взяв інтерв'ю у священника:

– Отець Андрій! Розкажіть про себе та прихожан храму. Чим живе церковна громада?

– Наше життя збагачене наявністю великої церковної родини храму. Громада з року в рік зростає і дійсно є дружною великою сім'єю. Це радує душу. Всі ми, коли хворіємо фізично, звертаємося до лікарні. До храму приходять люди, які переймаються здоров'ям душі. Звичайно, всі повинні прагнути до того, щоб гасло древніх "У здоровому тілі – здоровий дух" супроводжувало кожного з нас все земне життя, за прикладом апостола Андрія Первозваного не роптали і все терпіли. Нема жодної муки, котру не можна витримати в ім'я нагороди, яку готує Христос.

Тепер коротенько про себе. Народився 15 липня 1973 року в місті Рівне в сім'ї державних службовців. Любов до Бога і людей заклала в моїй душі мама і тато. Час йде, тепер маю свою сім'ю. Вже сімнадцять років ми разом з матушкою Руфіною. Маємо трьох синів: старший 15-річний Борис курсант військового училища імені Івана Богуня, Дмитрій та Назар навчаються у школі. Звичайно, для нас з матушкою діти – найбільше щастя.

– Отче! Всі мешканці Макарова і наші гості щорічно мають щасливу нагоду бачити Свято-Іллінський храм особливо величний у Ніч Різдва Христового, ранок Дня Святої Пасхи. Це, щорічно, незабутні дні спільного щастя всіх дорослих і дітей. Адже для кожного з нас велика честь і відповідальність бути земляками одного з перших святих у православному християнському світі Дмитрія Ростовського, уродженця землі макарівської, частка мощів якого знаходиться у храмі. Про що мріє настоятель храму отець Андрій?

– Перш за все побудувати храм, бачити всіх своїх дітей, рідних і близьких в лоні Церкви Христової. А ще: бачу Макарів красивим, затишним, охайним – центром паломництва всіх православних християн, в майбутньому містом, до якого будуть приїздити з усього християнського світу, щоб поклонитися землі-батьківщині Данила Туптала, котрий увійшов в історію і вічність Святителем Дмитрієм Ростовським.

Розмову провів В. Вітковський

Життя святої Великомучениці Варвари

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Сьогодні Церква згадує ім'я святої мучениці Варвари. Багато жінок носять це ім'я. Зовсім недавно ми згадували ім'я іншої мучениці – Катерини, в тому числі у зв'язку з принесенням до Москви її святих мощей з гори Синай. Ці мучениці мають багато спільного – вони були сучасниками і загинули з волі одного й того ж імператора Максиміана, який на початку IV століття, вже наприкінці страшних гонінь на християн, обрушив на них свій гнів.

Підкоряючись волі імператора, багато місцевих правителів почали не просто переслідувати християн, але жорстоко їх винищувати. Проте в історії святої великомучениці Варвари є дещо, що особливо вражає свідомість. Варвара була дівчиною дивної краси, і батько її, на ім'я Діоскор, був багатий і знатний, хотів виховати свою дочку так, щоб вона була прикладом для інших, щоб вона відрізнялася особливою освітою, вміла правильно поводитися, щоб вона була людиною видатною. Тому він оточив свою дочку особливою турботою, приставивши до неї багатьох вчителів, які виховували Варвару в традиціях язичницького суспільства. Але, дивлячись на світ Божий із високої вежі (з волі батька Варвара була відокремлена від світу, щоб ніщо погане її не торкнулося), Варвара бачила красу цього світу і в якийсь момент відчула серцем і розумом, що ця краса не могла виникнути з волі рукотворних ідолів, що якась інша велика сила створила світ, що її оточує.

Дедалі більше Варвара стала замислюватися про те, хто ж той Творець всесвіту, і серце її почало прихилитися до прийняття іншого вчення. А коли їй вдалося вийти з ув'язнення, в якому проходило її навчання, вступити у спілкування з багатьма людьми, то вона познайомилася з християнами, які навчили її тому, що Бог Великий, Триєдиний створив цей прекрасний світ. Дівчина всім серцем сприйняла це вчення і прийняла таємно хрещення від священника, який прибув до її міста під виглядом купця.

Дуже скоро батько дізнався, що його дочка стала християнкою. Те, що сталося далі, не піддається ніякій уяві. Батько запалився страшною злобою до своєї дочки. Першим його бажанням було вбити дочку власними руками. Вона ледве врятувалася втечею, сховавшись в одній із печер на схилі гори, але місцеві жителі видали батькові місце, де вона ховалася. Тоді батько віддає дочку місцевому правителю, який отримав наказ від імператора мучити, катувати і страчувати християн. На очах батька його улюблену дочку, за його згодою і за його ініціативою, почали піддавати страшним мукам. Її тіло рвали металевими кігтями, різали на шматки, били воловими жилами, розтирали понівечені місця шерстю. Варвара проходила через нестерпні страждання. Нарешті, для того щоб зламати її не тільки фізично, а й морально, правитель наказав, щоб Варвару провели по всьому місту оголеною.

Але ніщо не могло зламати духу і сили віри Варвари. Більш того, ті, хто бачив її, починали відкрито сповідувати віру. Серед них була молода дівчина на ім'я Іуліанія, яка, побачивши духовний і фізичний подвиг Варвари, сповідувала свою віру і була піддана катуванням разом з тією, яка силою свого духу відкрила їй очі душі й серця для пізнання Бога. На завершення всіх цих мук Варвару та Іуліанію було вбито. Але Господь покарав і батька Варвари Діоскора, і злого правителя града того – незабаром вони були вбиті блискавкою.

Коли читаєш ці стародавні тексти, що описують духовний подвиг святих мучеників і мучениць, то мимоволі задаєшся питанням про те, звідки вони черпали цю силу. Як могла юна дівчина винести те, що було б не під силу фізично найбільш сильним і мужнім людям? І розумієш, що ніяка фізична сила, ніяка людська воля не здатні дати таке терпіння людині – то була воля Божа, то була сила Божа, яка підтримувала й одухотворяла Варвару і весь сонм мучеників.

Сказане є дуже повчальним для сучасних людей, багато з яких неодмінно хочуть бути сильними. Це добре бажання, але потрібно пам'ятати, що справжньою силою є сила людського духу. Без Бога ця сила від людини прихована – тоді вона може спиратися лише на свої можливості і на свої сили, які несумірні з силою Божою. Тієї сили, яку мали святі мученики, своїми зусиллями досягти неможливо. І кожен, хто сьогодні хоче бути сильним, хоче перемагати, хоче досягати багато чого в своєму житті, повинен пам'ятати, що всі ці людські перемоги можливі, коли сильний наш дух, запліднюється силою Божою.

Будемо молитися святій мучениці Варварі про те, щоб за її святими молитвами зцілювалися сімейні конфлікти, щоб за її святими молитвами додалося розділення серед народу нашого, щоб за її святими молитвами дух язичницького ідолопоклонства, жорстокості й ненависті йшов з життя нашого народу. Віримо, що вона, як і сонм святих, що просіяли в землі Руській, і всіх інших мучеників і сповідників, прихилить до нас і до Вітчизни нашої милосердя Боже. Амінь.

Уривок з проповіді Святішого Патріарха Московського і всієї Русі Кирила

Сердечно вітаємо настоятеля храму Архангела Михаїла с. Грузьке та громади парафії Різдва Христового с. Козичанка протоієрея Андрія Величаницю з Днем пам'яті апостола Андрія Первозваного, з Днем Ангела.

Просимо прийняти найкращі побажання великих та багатих милостей від Христа Життедавця й батюшку Андрія Яроша! Зичимо дорогим нашим пастирям з Божою допомогою надалі йти спасительною стежиною Повноти Життя. Жити в Бозі і з Богом, вести за собою з наполегливою працею на Ниві Христовій Господом ввірену ім паству.

Слово в день Святителя Николая

"Блаженны милостивые, ибо они помилованы будут" (Мф. 5:7).

Какую великую награду обещает Господь Иисус Христос милостивым? О какой святой добродетели говорит Спаситель в этих словах?

Эта добродетель любви и милосердия во всей красоте и силе олицетворяется, дорогие мои, в том, кого мы сегодня своим верующим, благоговейным сердцем прославляем: в лице "питателя сирот", утешителя скорбящих, предстателя и молитвенника обо всех, ищущих помощи Божией и милостей Божиих, – Святителя и чудотворца Николая. В славе своей любви он сияет на небе церковном, и свет этой славы покрывает всю землю.

Добродетель милосердия – высшая в ряду других. Кто исполняет заповедь Христову о любви и милосердии, тот исполняет весь христианский закон. Это не наше, человеческое, рассуждение. Это – учение слова Божия.

Говорит святой апостол Павел: "Если я говорю языками человеческими и ангельскими, а любви не имею, то я – медь звенящая или кимвал звучащий. ...И если я раздам все имущество мое и отдам тело мое на сожжение, а любви не имею, нет мне в том никакой пользы" (1Кор.13:1,3).

И какие чудные плоды приносит эта святейшая и величайшая добродетель, завещанная нам нашим Господом Спасителем!

В течение всей своей земной жизни мы обращаемся ко Господу с просьбами и мольбами о прощении наших грехов. Мы хотим искупить наши согрешения, какие оплакиваем при раскаянии в них. Слово Божие указывает нам милостынями искупить свои грехи (см.: Дан. 4:24; Прем. 10:12; Ис. 1:17-18).

(Прим. ред.: пророк Даниил, обращаясь к царю Навуходоносору, говорил: "Посему, царь, да будет благоуден тебе совет мой: искупи грехи твои правдою и беззакония твои милосердием к бедным; вот чем может продлиться мир твой." (Дан. 4:24). Пророк Исаия взывает: "научитесь делать добро, ищите правды, спасайте угнетенного, защищайте сироту, вступайтесь за вдову. Тогда придите – и рассудим, говорит Господь. Если будут грехи ваши, как багряное, – как снег убелю; если будут красны, как пурпур, – как во лну убелю." (Ис. 1:17-18).)

Видите, мои дорогие, делами милостыни, добродетелью милосердия, плодами любви мы можем искупить свои грехопадения, в которых каемся перед лицом нашего Небесного Отца. Какое это утешение для нашего грешного сердца!

Было бы для нас счастьем, чтобы милость Божия снисходила на всю нашу жизнь, на наши труды. Так совершайте дела любви и милосердия! Слово Божие говорит нам: "...кто сеет скупо, тот скупо и пожнет; а кто сеет щедро, тот щедро и пожнет" (2Кор. 9:6).

Желаете вы испросить себе милосердие Божие на последнем и Страшном суде Христовом? Украшайте свою душу делами милосердия. Скажет Господь на Своем последнем суде: "...алкал Я, и вы дали Мне есть; жаждал, и вы напоили Меня; был странником, и вы приняли Меня... был болен, и вы посетили Меня; в темнице был, и вы пришли ко Мне... Так как вы сделали это одному из сих братьев Моих меньших, то сделали Мне" (Мф. 25:35-36, 40).

Стремитесь вы к тому, чтобы благословение Божие почивало на ваших

детях, на вашем потомстве, чтобы Господь не лишил вас и вашей семьи Своего Божественного попечения? Будьте сострадательны и милосердны. В слове Божиим сказано святым пророком: "Я ...не видал праведника оставленным и потомков его просящими хлеба: он всякий день милует и займы дает, и потомство его в благословение будет" (Пс. 36:25-26).

Сея вокруг себя семена любви и милосердия, мы как бы обязываем Господа милостью Его к себе. То, что мы подаем нищему, голодному, нуждающемуся, плачущему, утешая его, привлекает благословение Божие к нам. Сказано в слове Божиим: "Милуй нища взаим дает Богови..." (Благотворящий бедному дает займы Господу – прим. ред.) (Притч. 19:17). А Господь воздаст всегда щедрым Своим Отческим воздаянием.

Кто из нас не хочет, чтобы в дни скорбей, болезней, испытаний был милостив к нам Господь, призрел бы на наши скорби и вздыхания Своим любвеобильным Отческим взором? К этому ведет путь милосердия. Слово Божие говорит: "Блажен, кто помышляет о бедном!.. В день бедствия избавит его Господь. Господь сохранит его и сбережет ему жизнь...Господь укрепит его на одре болезни" (Пс. 40:1-4).

Вот каковы плоды этой добродетели, этой священной заповеди нашего христианского закона о любви и милосердии, преподанной всем нам к неуклонному исполнению в жизни земной нашим Господом Спасителем!

Наш Господь Бог, в Которого мы веруем, называется в слове Божиим Отцом сирот и убогих. И чем мы больше можем заслужить благоволение своего Небесного Отца, как не своим милосердием к нищему, убогому, плачущему, скорбящему, ко всем требующим и жаждущим от нас нашего сострадания, утешения, нашей помощи?

А тот, кто оскорбляет нищего, убогого, просящего о нашем сострадании, кто закрывает свое сердце к горю брата своего, тот оскорбляет Самого Господа Бога в лице меньшего брата своего. И о чем стал бы просить жестокий человек Господа Бога своего? Каких милостей стал бы ожидать тот, кто сам не оказывает милости, не проявляет любви и милосердия к брату своему?

Он встал бы на молитву, стал бы просить у Господа милости, а как бы рядом с ним встанет тот, кого он оттолкнул от себя. И такой, отверженный нами, скажет Господу: "Не подавай ему милости, ибо он мне не оказал милости".

И если человек жестокий, человек, сердце которого не имеет сострадания, стал бы просить себе у Господа в минуты своих скорбей и испытаний помощи Божией, ответил бы ему Господь Своими Божественными словами: "...суд без милости не оказавшему милости" (Иак. 2:13).

Если Господь попускает быть на земле и нищим, и плачущим, и скорбящим, голодным и унывающим, то это не только для того, чтобы испытать терпение и любовь к Богу тех, кого Он посещает этими испытаниями, но и для того, чтобы наше сердце расположить к делам любви и милосердия.

Оттого и стучится в дверь твоего дома нищий, чтобы ты милостыней искупал свои грехи. И оттого и встречаются на твоем пути плачущие и скорбящие, больные, ищущие проявления твоей любви, братской любви и милосердия, чтобы ты исполнил эту Божее

ственную заповедь нашего Господа Иисуса Христа.

А мы, дорогие мои, должны не только не упускать ни одного случая помочь тому, кто ждет от нас духовной или телесной помощи, но и искать таких случаев, чтобы сердце наше обогащалось делами добра, чтобы наша жизнь светилась ими, согласно слову Христову: "Так да светит свет ваш пред людьми, чтобы они видели ваши добрые дела и прославляли Отца вашего Небесного" (Мф. 5:16).

Малым мы ведь приобретаем великое. Временным мы приобретаем вечное.

Тленным мы приобретаем нетленное.

За дела любви и милосердия Господь обещает милостивым самую великую награду, какую только может получить христианская душа, – помилование. Ведь Он всегда верен Своему Божественному слову: "Блаженны милостивые, ибо они помилованы будут".

И мы, дорогие мои, в лице великого Святителя и чудотворца Николая, святое имя которого мы сегодня, в день его праздника, с особым чувством благоговения призываем со всею Православною Церковью, чувствуя этого величайшего и святейшего Святителя Церкви Христовой, мы имеем такой яркий пример, такой благоухающий небесным духовным ароматом образец любви и милосердия!

Вся его земная жизнь была соткана из дел любви. И вся его посмертная жизнь, какой он живет в Царстве вечной славы, посвящена этому подвигу служения людям, ибо нет такой воздыхающей перед ним души, которая не встретила бы отклика в его любвеобильном сердце. О бесчисленных подтверждениях этого знает каждая православная душа.

Его святыми милостями, его святым примером пусть вдохновляется и каждый из нас, идущий по пути к своему вечному спасению!

Пусть жизнь каждого из нас обогащается изо дня в день теми делами добра, которые привлекают любящий взор Небесного Отца, которые составляют украшение человеческой жизни! Эти наши дела принесут и нам, грешникам, бесценное счастье, ни с чем не сравнимую радость, не земную, не скоро проходящую, а радость вечную – быть помилованными Господом и с Ним в бесконечных веках наслаждаться радостью вечного обещания.

Этой радости, молитвами Святителя Николая, всех нас да сподобит Господь!

Митрополит Николай (Ярушевич)

19 грудня по-особливому вшановують Святителя Миколая Чудотворця Благочинний Макарівського церковного округу архімандрит Кирил (Білан), настоятель храму с. Фасова, й протоієрей Петро Король, настоятель храму с. Небелиця, його син, клірик цього храму священник Олег Король та громади Свято-Миколаївських парафій, очолюваних батюшками.

Уклінно вітаючи їх з престолними храмовими святыми, бажаємо завжди вподоблятися Святителю Миколаю в його ревності по Бозі та в християнському добротворенні.

Архімандрит Кирил (Білан)

Протоієрей Петро Король

Священник Олег Король

**СВЯТИТЕЛЮ ОТЧЕ НИКОЛАЄ,
МОЛИ БОГА О НАС!**

**На Ваші запитання відповідає
ієромонах Амвросій (Макар), настоятель парафії
Святителя Амвросія Медіоланського, м. Мілан, Італія**

Дети взрослые, женаты, имеют 2-х детей, живут в невенчанном браке, крещение, но в церковь не ходят. Могу ли я сама советовать детям венчаться в церкви, если сама прожила такую же жизнь? Имеет ли смысл совершать это таинство детям без достаточного понимания и желания?

Вопрос церковного венчания очень важен, но еще более важно знать содержание его и требования. Не надо смотреть на свою жизнь, которую вы прожили не по Закону Божию и отчаиваться, а наоборот, смотреть на нее с покаянием. Надо раскаяться в грехах, измениться и жить по Закону Божьему. Это будет учить и Ваших детей. Если Вы измените свою жизнь коренным образом, то сможете и детей звать к этим же изменениям, потому что если они не ходят в церковь, то о каком венчании может быть речь? Это же будет только один обряд и ничего более. А если они начнут ходить в церковь, следуя Вашему примеру, просвещаться Словом Божиим, принимать таинства церковные, жить по воле Божьей, то, естественно, они не смогут это совершать без венчания, они сразу повенчаются, как только начнут жить по-христиански. Поэтому Вы имеете обязанность не столько напоминать им о необходимости венчания, сколько о необходимости изменить жизнь, обратиться к Богу, стать верующими людьми.

Дети уже взрослые, что делать?

Если это касается взрослых детей, которые уже не поддаются воспитанию, то здесь надо помнить одну очень важную обязанность родителей: дети их всегда для них их дочери и сыновья, и они обязаны заботиться о них, даже если они взрослые. Особенно об их духовном состоянии. Если не удалось детей воспитать в детском и юношеском возрасте, то не поздно это сделать в их зрелом возрасте. Конечно, здесь появляются свои трудности. Они часто создают уже свои семьи или живут далеко от своих родителей. Но эти трудности можно преодолевать. Все равно же есть связи детей и родителей, просто их надо использовать для духовного влияния на них. Но твердо надо помнить, что они, дети, смотрят на своих родителей как на пример для подражания. И если родители учат детей, и, тем более, требуют от них того, чего сами до конца не исполняют, то им надо исправиться в этом отношении и наставлять их в том, в чем они являются примером для них, безукоризненным примером. И только тогда слово родителей для детей будет звучать авторитетно и священо, оно будет доходить до их сознания и сердца. Их совесть будет еще громче им напоминать об исправлении. Они будут стремиться, хоть и медленно, к исправлению. Таким образом, можно всегда воспитывать по-христиански, прося помощи Божьей, полагаясь на Его благодатную помощь. Потому что в таком случае родители исполняют свою обязанность и своей праведной жизнью освящают своих детей. И даже слабенькая вера становится сильным мотивом к духовной религиозно-нравственной жизни.

Как должны обращаться дети к родителям, на "ты" или на "Вы"?

Есть разные традиции, есть даже разные формы вежливости в разных языках, поэтому не столь важно словесное выражение этой вежливости. Оно бывает различным, но важно воспитывать ребенка именно в этих традициях вежливости, которые есть в том или ином народе, потому что они помогают воспитать в ребенке правильное отношение к своим родителям. А правильное отношение детей к родителям выражено ясно и конкретно Божией Заповедью "Почитай отца и мать", и будет тебе благо, и будешь долголетен на земле". Поэтому, какой бы традиции ребенок и родители ни держались, самое главное, чтобы эта заповедь была исполнена. Если дети почитают своих родителей, уважают их, благоговееют перед ними, они всегда найдут правильную форму своего общения с ними. Они всегда будут искать того, что наилучшим образом выражает их благоговение перед родителями, потому что само почитание родителей, послушание у них, слушание их - есть выражение любви к ним, которое поможет им перебороть в себе гордость и небрежение. Так воспитанные дети будут всегда смиренны, терпеливы и кротки, потому что сердцем, а не устами будут выражать почтение своим родителям.

Расскажите, пожалуйста, о шестопсалмии.

Шестопсалмие - это 6 псалмов (3, 37, 62, 87, 102 и 142), которые читаются в храме в начале утрени, в то время, когда священник читает молитвы. Поскольку утрени посвящена воспоминанию пришествия в мир Христа Спасителя, его проповеди, крестной смерти и воскресению, начало утрени посвящается воспоминанию Рождества Христова. Перед самым шестопсалмием поется ангельская песнь "Слава в вышних Богу", воспетая ангелами в момент рождения Христа. Церковь, обращая внимание наше на совершение этого таинства, призывает человека осознать свое недостойство, свою греховность, преступление заповедей Божьих, и, вместе с этим, призвать к покаянию и к возложению надежды на милосердие Божье. Все шесть псалмов наполнены этим содержанием и помогают молящимся воспоминать Рождество Христово с чувством своего недостойства и молитвой о помощи Божьей и очищении от грехов. Поэтому во время чтения шестопсалмия гасятся все свечи и человек, молящийся во мраке перед мерцающими свечами, осознает свое недостойство перед пришедшим в мир Спасителем и просит Его милости. Священник же, читающий молитвы в течение чтения первых 3-х псалмов перед престолом, и остальных 3-х - перед закрытыми Царскими вратами, просит Господа ниспослать молящимся милость, мир и благословение. Поэтому шестопсалмие - это молитва кающегося грешника, просящего милосердия пришедшего в мир Христа Бога.

"Просимо всіх, кому не байдуже здоров'я Предстоятеля нашої Церкви, підсилити молитви за одужання Блаженнішого Митрополита Володимира."

*Олександр, архієпископ
Переяслав-Хмельницький і Вишневецький,
секретар Предстоятеля УПЦ*

Молимся Тобі, Боже наш, о рабе Твоєм Блаженнейшем Митрополите Владимире. Немощствующа посети милостиво Твоєю, прости єму всякое согрешение вольное и невольное. Єй, Господи, врачевную Твою силу с небесе низпосли, прикоснися телеси, угаси огневицу, укроти страсть и всякую немощь таяющуюся, буди врач рабу Твоєму Блаженнейшему Митрополиту Владимиру, воздвигни его от одра болезненного и от ложа озлобления цела и всесовершенна, даруй его Церкви Твоей благоугождающая и творящая волю Твою.

Перемагай зло добром, а не злом, бо вогнем не погасиш вогню, а водою, і люті не переможеш люттю, але кротістю і довготерпінням.

Старайся і трудись у добрі, на себе не надійся, а молись Богові; завжди і щиросердно шукай Його помічі.

Святитель Димитрій Ростовський

Не надо ругаться

Очень уж мне не нравится, ругаются когда. Особенно мат-перемат. Пустота какая-то после этого. Задыхаешься. Воздуха как не хватает. Дышать нечем.

Вы вот на природу журчащую и на небо дышащее, на птиц небесных иль на ежика, что чих-чих говорит, посмотрите. Разве может природа, дерево какое, ручеек, веточка, цветок распустившийся, паучок иль носорог, собачка иль кошечка источать из себя зло и смрад.

Не-та, не может.

И собака то гавкает по одной причине: иль на цепи когда, иль когда боится, бьют когда, иль унижают.

Не любят значит.

Вот и человек без любви ругается. Ругается порой почем свет стоит.

Вот недавно картина. Захожу к другу. Чайку попить. Чай греется. Беседа идет. Тут к нему сосед по делу. Видно срочно что. Да и не срочно, а так: оправдаться-выговориться надо. Вот и начал. Минуты три говорил. Слов восемьдесят произнес, тут вот поправка. Всего то восемьдесят. Но слов русских десяток от силы. Остальное: как в том плохом анекдоте "... я на нем разговариваю..."

Ушел.

Пустота.

Вроде ничего. Человек приходил. Говорил. Пустота. Как волной какой накрыло. Лучше бы совсем молчал. Золото ведь не зря. Тут другой человек. В машину сел. Едем. Говорит. И опять. Ни слова. Пустота. Да еще хуже. На другой день почувствовал. Смрад. Как будто большое животное корчится и всю нечистоту, всю боль отдать хочет. Произнести нечеловеческими словами. Но нам зачем? Что рождают неслова эти, что несут? Что сеют? Ведь как будто тебя нечистой облили-выплеснули. Ведь если плохо: плакать надо. Не воздух сотрясать. Вот и весь "сленг". Видишь как. И в словах: паразиты. И в музыке: паразиты. Вжик-вжик. И в мыслях: паразиты. Паразиты ведь как. Они в хорошее въедаются и жрут. В нечистоте они сами жить не могут. Захлебываются. Во всем нагадить норовят. Все испоганить.

С ними что делают? Как с тараканами - давят. Вот и мы, брат, должны также. Прости меня, ради Бога. Не сленг это, не особенность языка, и не испокон веков. Беда это, брат, черное это. Паразит. Выйди лучше рано-рано утром! Чтобы роса в траве! Чтобы небо во всю ширь безбрежную, во всю голубизну. Чтобы веточки покачивались, листва живая шевелилась, тебя приветствовала, чтоб журавли курлыкали, вода дышала, капли росы твои ноги орошали, цветы кланялись, встань так посреди поля необъятного, в центр всей красоты этой, руки раскрой как крылья, глаза устремь к небу и миру этому, во все горло от сердца своего:

Что хочешь крикни! Глядя на всю красоту мира этого! Все ведь это для тебя! Душу свою береги! От зла! Она ведь, душа твоя, дана тебе для другого. Для любви дана.

09.04.11

*В.А. Некипелов, учитель, координатор воспитательных проектов
Всеукраинского православного педагогического общества,
руководитель детских летних поселений Макаровского Благочиния*

Смирнене прохання не використовувати видання з побутовою метою, а, прочитавши, передати його друзям. З благословення Священноначалія Української Православної Церкви в Макарівському Благочинні створено телефон духовної допомоги. Зателефонувавши за номерами +380-67-406-05-10; +380-50-312-46-16, ви зможете отримати поради православних священників, педагогів, психологів. Відгуки, запитання та пропозиції для "Макарівського Благівісту" надсилайте за електронною адресою: paraska-va_s@ukr.net. Редактор - ігумен Філарет (Єгоров), настоятель храму Преподобної Параскеви Сербської сіл Лишня та Осикове і храму Воздвиження Хреста Господнього с. Мостище, голова постійно діючої комісії з благодійництва Макарівської районної ради та Макарівського Благочиння.